

Az árnyékvilág peremén

A tökéletes gyilkosnak nincs identitása.

BRENT WEEKS

BRENT WEEKS

Az árnyékvilág peremén

BRENT WEEKS

Az árnyékvilág peremén

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Brent Weeks
A mű eredeti címe: The Night Angel Trilogy 2.
Shadow's Edge

Fordította: Gazdag Tímea
Szerkesztette: József Aranka

A művet eredetileg kiadta:
Hachette Book Group, USA

Copyright © 2008 by Brent Weeks

ISBN 978 963 245 381 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Balogh József

Korrektor: Sinkovics Balázs

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Az árnyékvilág peremén

— MIDCYRU —

ORSZÁGHATÁROK

VITÁS VAGY ELHAGYOTT HATÁR

Quorig-hágó

KÖERÖD

Vestacchi-tó

— *Iaosi-erdö* / *Ezra Erdeje*

DRYN

ON

X!ZASSU

★
Felszabdaló Földek

ALITAERA

★ SKONE

(ALITAERA KELETI FŐVÁROSA)

SHO'FASTI

TOVER

*Szürke-
tenger*

STORMFAST-VÅR

Sárkányfog

Nyár-szigetek

YMMUR

Ymmuri sík

FRIAKU

Fekete Vizek

Brent Weeks könyvei

Éjangel Trilógia

Árnyak útján – The Way of Shadows
Az árnyékvilág peremén – Shadow's Edge
Túl az árnyakon – Beyond the Shadows

*Kristinek, mert sosem kételkedett
– még akkor sem, amikor én igen.*

✧

*Kevinnek, mert a nagy testvér dolga, hogy kemény legényt faragjon
az öccséből. Amit tőled tanultam, arra szükségem volt.
(De az óta a göröngy-incidens óta sosem volt igazam.)*

1

– **V**an egy megbízásom a számodra – mondta Mama K. Mint mindig, most is királynői tartással, egyenes háttal, tökéletes, pazar ruhában ült, őszülő haja makulátlanul rendezett, de ma reggel sötét karikák éktelenkedtek a szeme alatt. Kylar gondolta, hogy a Sa'kagé egyetlen túlélő vezetője sem aludt sokat a khalidori megszállás óta.

– Neked is jó reggelt! – felelte Kylar egy karosszékből elhelyezkedve az asszony dolgozószobájában. A nő nem fordult felé, kibámult az ablakon. Az előző esti eső eloltotta a legtöbb tüzet a városban, de még sok füstölgött, karmazsinvörös hajnalban fürdetve a várost. A Plith-folyó vize, amely elválasztotta a gazdag, keleti Cenariát a Teleptől, vörös volt, akár a vér. Kylar nem tudta biztosan, hogy a napfénytől látszott-e annak. A puccs óta eltelt héten a khalidori megszállók ezreket mészároltak le.

Mama K megszólalt:

- Egy tipp. Az áldozat tudja, hogy mi fog történni.
- Honnan tudja? – A Sa'kagé általában nem volt ilyen elővigyázatlan.
- Elmondtuk neki.

Kylar megdörzsölte a halántékát. A Sa'kagé csak akkor mondja el bárkinek is, ha az már számít rá. Aztán, ha a kísérlet meghiúsul, nem vádolják a Sa'kagét. Ez azt jelentette, hogy az áldozat csak egy valószínű lehet: Cenaria hódítója, Khalidor Istenkirálya, Garoth Ursuul.

– Csak a pénzemért jöttem – mondta Kylar. – Durzo minden... minden rejtékhelyem leégett. Csak annyi kell, hogy lefizessem a kapuőröket. – Kylar gyerekkora óta odaadta a bérének egy részét Mama K-nak, befektetésként. Néhány megvesztegetéshez túl sok is volt.

Mama K halkan átlapozott néhány ív rizspapírt az íróasztalán, és egyet átnyújtott Kylarnek. Kylart először a számok nyugtázták le. Része volt a riotmag és még fél tucat kábító hatású növény import-jában, volt egy versenylova, érdekeltsége egy sörfőzdében és számos más üzletben, egy uzsorás befektetéseiben, és olyan árukban volt részesedése, mint a selyem és a drágakövek, amelyek legálisak voltak, eltekintve attól a tényről, hogy a Sa'kagé 20 százalékot fizetett kenőpénzben, inkább, mint 50 százalékot adóban. A papíron álló többi adat humbug volt. A feléről sem tudta, mit jelent.

– Van egy házam? – kérdezte Kylar.

– Volt – felelte Mama K. – Ez az oszlop a tűz és a fosztogatások során elveszett javakat sorolja fel. – Minden tételt kipipáltak a listán, kivéve a selyemexpedíciót és egy riotmag-szállítmányt. Majdnem mindene odaveszett. – Egyik expedíció sem fog hazatérni még hónapokig, ha egyáltalán visszajönnek. Ha az Istenkirály tovább szorongatja az alattvalókat, nem számíthatunk erre. Természetesen, ha elhalálozna...

Kylar látta, hová tart a beszélgetés.

– Ez azt mondja, hogy a részem még mindig tíz vagy tizenötezer. Ezerért eladom neked. Csak ennyi kell.

A nő nem figyelt.

– Szükségük van egy harmadik mestergyilkosra, hogy biztosra tudjanak menni. Ötvenezer gunder egy feladatért, Kylar. Ennyiből oda viszed Elene-t és Ulyt, ahová csak akarod. Jóra fordítod a világot, és többé sosem kell dolgoznod. Csak egy utolsó megbízás.

Kylar csak egy pillanatig habozott.

– Mindig van egy utolsó munka. Végeztem.

– Elene miatt, ugye? – kérdezte Mama K.

– Mama K, gondolod, hogy az emberek változnak?

Az asszony mélységes szomorúsággal nézett rá.

– Nem. És mindenkit gyűlölettel néznek, aki erre kéri őket.

Kylar felállt és kiment a szobából. A folyosón Jarlba ütközött. Jarl úgy vigyorgott, ahogy akkor, amikor még az utcán éltek, és valami rossz fát készült a tűzre tenni. Olyan ruhákat viselt, amelyek a legutolsó divat szerintiek lehettek; hosszú, kitömött vállú inget, szűk, hosszú csizmába tűrt nadrággal. Kissé khalidorinak tűnt. A haját bonyolult, vékony hajfonatokban viselte, a fonatok végén arany gyöngyök ütöttek el fekete bőrétől.

– Testhezálló munkám van számodra – mondta halk, de hallgatózókkal nem törődő hangon.

– Semmi gyilkosság? – kérdezte Kylar.

– Nem kifejezetten.

– Szentséged, a gyávák készen állnak megváltani magukat – jelentette be Neph Dada Vürdmeister. A hangja szárnyalt a tömeg fölött. Idős ember volt, inas, májfoltos, hajlott, és mágiával sakkban tartott haláltól szaglott, a lélegzete reszelős volt a Cenariai Királyi Palota udvarán álló emelvény megmászásától. Tizenkét megcsomózott

zsinór lógott fekete kaftánja vállán a tizenkét shu'ra jelképeként, amelynek mestere volt. Neph nehézkesen letérdelt, és egy maroknyi szalmát nyújtott az Istenkirály felé.

Garoth Ursuul Istenkirály az emelvényen állt és a katonáit vizsgálta. Elöl és középen majdnem kétszáz graavar hegylakó állt, magas, hordómellű, kékszemű vademberek, akiknek rövid, fekete hajuk volt, és hosszú szakállat növesztettek. Mindkét oldalon a palotát elfoglaló más hegylakó törzsek tagjai álltak. Mögöttük a rendes hadsereg várakozott, amely a felszabadítás óta bevonult Cenariába.

Köd szállt fel a palota két oldalán a Plith-folyóról, és siklott be a vaskapu rácsai alatt, hogy megborzongassa a tömeget. A graavarok tizenöt, egyenként tizenhárom fős csoportra szakadtak, és csak nekik nem volt fegyverzetük, páncéljuk vagy ingük. Pantallóikban álltak, merev arccal, de a hideg őszi reggel ellenére nem dideregtek, hanem verejtékeztek.

Sosem volt felfordulás, amikor az Istenkirály seregszemlét tartott, de ma a több ezer összegyűlt nézelődő ellenére is szinte fájt a csend. Garoth minden egyes katonát összegyűjtött, és megengedte a cenariai szolgáltnak, nemeseknek és közembereknek, hogy ők is jelen legyenek. A fekete-vörös köpenyes mesterek váll váll mellett álltak a kaftános Vürdmesterekkel, katonákkal, kézművesekkel, bodnárokkal, nemesekkel, napszámosokkal, szobalányokkal, matrózokkal és cenariai kémekkel.

Az Istenkirály nagy, hermelinszegélyes fehér köpenyt viselt, hatalmasnak látszott. Alatta ujjatlan inget, fehér nadrágot hordott. A sok fehér szín kísértetiesé tette sápadt khalidori bőrét, és a bőrén tekerdő virre irányította a figyelmet. Az erő fekete indái a karja felszínére emelkedtek. Nagy csomók szálltak fel és le, tüskés

csomók, amelyek nemcsak előre-hátra, hanem fel és le is mozogtak, kinyomakodva a bőrből. Karmok szántották a bőrért odabentről. A vir nem csak a karján tekergőzött. Az arcát is keretezte. Átütötte a kopasz fejbőrét, és tövises, remegő, fekete koronát alkotott. Az arcán vér csordult le.

Sok cenariai most pillanthatta meg először az Istenkirályt. Leesett az álluk. Beleborzongtak a látványba. Pontosan ez volt Ursuul szándéka.

Végül Garoth kiválasztott egy szalmaszálat a Neph Dada által nyújtottak közül, és kettétörte. Az egyik felét eldobta, és kiválasztott még tizenkét hosszú szálat.

– Beszéljen hát Khali – szólt hatalomtól testes hangon.

Intett a graavaroknak, hogy lépjenek fel az emelvényre. A felszabadítás közben megparancsolták, hogy a nemeseket tartsák ezen az udvaron, készen a mérsárlásra. Ehelyett a hegylakókat megfutamították, és Terah Graesin meg a nemesei elszöktek. Ez elfogadhatatlan volt, érthetetlen és nem jellemző a kegyetlen graavarokra. Garoth nem értette, az emberek miért harcoltak az egyik nap, és miért menekültek a következőn.

Amit értett, az a szégyen volt. Az elmúlt héten a graavarok istállót ganéztak, éjjeli edényeket ürítettek és padlót sikáltak. Nem alhattak, ehelyett a feljebbvalóik páncélzatát és fegyvereit kellett fényesíteniük egész éjjel. Ma vezekelnek a bűneikért, és a következő évben buzgón bizonyítják majd a hősiességüket. Amikor odalépett az első csoporthoz Neph Dadával az oldalán, Garoth lecsillapította a karján vonagló virt. Amikor a férfiak húztak a szalmaszálak közül, arra gondoltak, hogy nem a mágia vagy az Istenkirály szeszélye menti meg egyiküket, s ítéli el a másikat. Inkább egyszerűen a sors, a saját gyávaságuk elkerülhetetlen következménye.

Garoth feltartotta a kezeit, és mindenki, minden khalidori imádkozni kezdett: „Khali vas, Kalivos ras en me, Khali mevirtu rapt, recu virtum defite.”

Amikor a szavak elhaltak, az első katona előlépett. Még nem volt tizenhat éves, az álla alig pelyhedzett. Az ájulás határán állt, amikor a pillantása az Istenkirály jeges arcáról a szalmaszálakra villant. Csupasz mellkasán verejték csillogott a reggeli fényben, izmai remegtek. Kihúzott egy szálát. Hosszú volt.

A feszültség fele kiröppent a testéből, de csak a fele. A mellette álló fiatal férfi, aki annyira hasonlított rá, hogy csakis a bátyja lehetett, megnyalta a száját és húzott egy szálát. Rövid volt.

Az egység többi tagján émelyítő megkönnyebbülés futott át, és a nézők ezrei, akik valószínűleg nem látták a rövid szalmaszálát, a többiek reakciójából tudták, hogy mi történt. A férfi, aki a rövidebbet húzta, az öccsére nézett. A fiú lesütötte a szemét. Az elítélt hitetlen pillantással az Istenkirályra nézett, és átadta neki a szalmaszálát.

Garoth hátralépett.

– Khali szólt – jelentette be. Mindenki egy emberként lélegzett fel, az Istenkirály pedig bólintott az előtte álló szakasznak.

A fiatal férfi köré húzódtak, mindannyian – még a testvére is –, és ütni kezdték.

Gyorsabban ment volna, ha Garoth engedélyezi, hogy acélkesztyűt viseljenek, vagy használják a lándzsák szárát vagy kardlapot, de úgy gondolta, így jobb lesz. Amikor a vér folyni kezd és fröcsögni, ahogy a húsát püfölik, nem a ruháikra fröccsen. A bőrükre. Hogy érezzék az ifjú vérének melegét, miközben meghal. Hogy tudják, mi a gyávaság ára. Egy khalidori nem menekül el.

A szakasz élvezettel támadott. A kör összezárult és sikolyok hangzottak fel. Volt valami intim abban, ahogy a csupasz hús ütlegeli

a csupasz húst. Az ifjú eltűnt közöttük, s csak az emelkedő majd eltűnő könyököket lehetett látni minden ütésnél, meg az új rúgásokhoz hátrahúzott lábakat. És pillanatok múlva vért. Azzal, hogy a rövidebbet húzta, az ifjú lett a szakasz gyengesége. Khali kinyilatkoztatása. Nem volt többé testvér vagy barát, ő volt minden, amit rosszul csináltak.

A fiatal katona két perc múlva halott volt.

A vérmocskos, erőfeszítéstől és érzelmektől ziháló szakasz újra alakzatba rendeződött. Nem néztek a lábuknál heverő holttestre. Garoth mindannyiukra elismerően pillantott, mindegyiküknek a szemébe nézett, és elidőzött a halott testvérén. A tetem fölé állva kinyújtotta a kezét. A vir kibukkant a csuklójánál és megnőtt, karomszerű lett, szakadozott, és megragadta a holttest koponyáját. Aztán a karmok megrázkódtak, és a fej nedves loccsanás kíséretében összeroppant. Több tucatnyi cenariai öklendezni kezdett.

– Az áldozatotok elfogadtatott. Megtisztultatok – jelentette ki Garoth Ursuul, s tisztelgett a katonáknak.

Azok büszkén viszonyozták a tisztelgést, és újra elfoglalták a helyüket az udvaron, miközben a holttestet elvonszolták.

Az Istenkirály intett a következő csapatnak. A következő tizenégy ismétlés egyforma volt. Bár a feszültség minden szakaszban jelen volt – még azok is, akik megúszták, elveszíthették barátaikat, családjukat a többi csapatban –, Garoth érdeklődése lanyhult.

– Neph, mondd el, mit tudtál meg arról az emberről, erről az Éjanganról, aki megölte a fiamat.

Cenaria palotája nem szerepelt a Kylar által szívesen látogatott helyek listáján. Cserzővargának álcázta magát, a kezét és az alkarját

lemosható festékekkel kente be, összefröcskölt gypjúínget viselt, mint egy kereskedő, és magára kent néhány cseppet halott mestere, Durzo Blint találmányából. Csak egy kicsivel kevésbé bűzlött, mint egy valódi cserzővarga. Durzo mindig szerette az ilyen álcákat, mint a sertésenyésző, cserzővarga, koldus; azokat, amelyeket a tiszteleltre méltóbb emberek, ha tehették, észre sem vettek, mert nem tehettek róla, de a szagukat érezték. A folyadékot csak a felsőruhájára kente, hogy ha szükséges, meg tudjon szabadulni tőle. A bűz egy része ugyan megmaradt, de minden álcának voltak hátulütői. A művészet az volt, hogy a munkához illő legyen az álcázás.

A Keleti Királyhidat felégették a puccs közben, és bár a nagy részét rendbe hozták a mesterek, még mindig le volt zárva, így Kylar a Nyugati Királyhídon kelt át. A khalidori örök alig néztek rá, amikor elment mellettük. Úgy tűnt, hogy mindenki figyelme – még a mestereké is – egy, az udvar közepén álló emelvényre irányult, amelyen egy csapat hegylakó állt fedetlen mellkassal a hidegben. Kylar nem figyelt az emelvényen állókra, miközben veszélyt keresve figyelte a környezetét. Még mindig nem volt biztos abban, hogy a mesterek látják-e a Tálentumát, bár gyanította, hogy amíg nem használja, nem veszik észre. A képességeiket jobban lefoglalta a szag, mint a mágia – ami a fő oka volt annak, hogy Kylar cserzővargaként jelent meg. Ha valamelyik varázsló a közelébe jött, csak azt remélhette, hogy a gyanús szagok elnyomják a mágia aromáját.

A kapu mindkét oldalán négy őr állt, és a gyémánt alakú várfal minden csúcsán egy-egy, s talán ezren sorakoztak fel az udvaron, plusz a kétszáz vagy még több graavar hegylakó. A több ezres tömegben meghatározott helyeken varázslók álltak. Az egész közepén, egy ideiglenes állványon számos cenariai nemes és a megcsonkított holttestek voltak, és maga Garoth Ursuul, az Istenkirály, aki egy

Vürdmeisterrel beszélgetett. Nevetségesnek tűnt, de még a számos katona és varázsló jelenléte ellenére is ez volt a legjobb eshetőség arra, hogy egy mestergyilkos megölje a férfit.

De Kylar nem gyilkolni jött. Azért volt ott, hogy tanulmányozzon valakit a valaha elfogadott legfurcsább megbízásához. Kereste a férfit a tömegben, akiről Jarl beszélt, és gyorsan meg is találta. Kirof báró a Gyre-ek hűbérese volt. Miután az ura meghalt, és mivel a földjei közel voltak a városhoz, az első cenariai nemesek között volt, akik behódoltak Garoth Ursuulnak. Kövér, vörös szakállú férfi volt. Szögletes, khalidori stílusban viselte az arcszörzetét, nagy, görbe orra, gyenge álla és hatalmas, bozontos szemöldöke volt.

Kylar közelebb ment. Kirof báró verejtékezett, az ingébe törölgette a tenyerét, idegesen beszélgetett a mellette álló khalidori nemesekkel. Kylar megkerült egy magas, bűdös khalidori patkolókovácsot, amikor a férfi hirtelen a gyomrába döfte a könyökét.

Az ütés kipréselte a levegőt Kylar tüdejéből, és miközben összegörnyedt, a ka'kari a tenyerébe olvadt, és tört formázott a kezében.

– Ha jól akarsz látni, gyere korábban, ahogy mi is tesszük – mondta a kovács. Felgyúrte az inge ujját, és karba tette a kezét, hogy kivillantsa masszív karizmait.

Kylar nem kis erőfeszítéssel visszaparancsolta a ka'karit a bőre alá, és lesütött szemmel elnézést kért. A kovács lenézően elmosolyodott, és tovább figyelte a mulatságot.

Kylar letelepedett, jó kilátással Kirof báróra. Az Istenkirály végigment a szakaszok felén, és a Sa'kagé bukmékerei máris fogadásokat kötöttek, hogy a tizenhárom közül hányadik katona fog meghalni. A khalidori katonák észrevették. Kylar azon gondolkodott, hány helyi fog meghalni a bukmékerek óvatlansága miatt, amikor a khalidori katonák az éjjel nekivágnak a városnak a halottaikat

gyászolva, feldühödve azon, hogy a Sa'kagé hogyan mocskol be mindent, amihez csak hozzáér.

Ki kell jutnom ebből az átkozott városból.

A következő szakaszban tíz ember is húzott, mire valaki a rövidebbet húzta. Majdhogynem érdemes volt figyelni, hogyan esnek egyre inkább kétségbe az emberek, ahogy a szomszédjaik megússzák, és a saját kilátásaik egyre borúsabbak lesznek. A tizenegyedik, egy negyvenes, inas, csontos férfi húzta a rövidebbet. A bajusza végét rágcsálva nyújtotta át a szalmaszálat az Istenkirálynak, de egyébként semmilyen érzelem nem látszott rajta.

Neph Jadwin hercegné és a férje felé pillantott, akik az emelvényen ültek.

– Megvizsgáltam a tróntermet, és éreztem valamit, amivel még sosem találkoztam. Az egész palota bűzlik attól a mágjától, ami megölte a varázslóinkat. De a trónterem néhány helyén egyszerűen... nincs. Mintha leégne egy ház, s amikor belépsz egy szobába, nem érzel füstszagot.

Vér fröcsögött, és Garoth biztos volt abban, hogy a katona már meghalt, de az egysége csak ütötte, ütötte, ütötte.

– Ez nem illik bele abba, amit az ezüst ka'kariról tudunk – mondta Garoth.

– Nem, Szentséged. Szerintem van egy hetedik ka'kari, egy titkos ka'kari. Azt hiszem, ellenáll a mágjának, és ennek az Éjangelynak a birtokában van.

Garoth ezen gondolkodott, míg a sorok újraformálódtak a holttest mögött. A katona arcát gyakorlatilag elpusztították. Hátas munka volt. A szakasz vagy keményen dolgozott azon, hogy

bebizonyítsa az elkötelezettségét, vagy nem kedvelték a szegény ördögöt. Garoth elégedetten bólintott. Kinyújtotta vir-karmait és összeroppantotta a holttest koponyáját.

– Áldozatotok elfogadtatott. Megtisztultatok.

Két testőre az emelvény oldalára húzta a testet. Ott halmozták fel őket, hogy ha a cenariaiak nem látták mindegyikük halálát, a végeredményt láthassák.

Amikor a következő szakasz megérkezett, Garoth így szólt:

– Egy hétszáz évig rejtgetett ka'kari? Milyen erőt adhat? Rejtőzés? Mi hasznom belőle?

– Szentséged, egy ilyen ka'kari birtokában az ügynököd beszélhet a Rend közepébe, és elvehet mindent, amit csak akar. Láthatatlanul. Beléphet Ezra Erdejébe és hétszáz éves varázstárgyakat szerezhet meg neked. Nem lesz szükség többé hadseregére vagy finomkodásra. Egy csapásra torkon ragadhatod Midcyrut.

Az ügynököm. Kétségtelen volt, hogy Neph bátor önkéntesként fogja elvállalni a veszélyes feladatot. Mégis, egy ilyen ka'karinak a puszta gondolata is le tudta foglalni Garothot a következő tizenéves, két, élete virágában lévő férfi és egy tapasztalt veterán halála ideje alatt. Egyedül az utolsónak volt ott a felségárulás a szemében.

– Nézz utána – mondta Garoth. Elgondolkodott, hogy vajon Khali tud-e a hetedik ka'kariról. Azon gondolkodott, hogy Dorian tud-e róla. Dorian volt az első elismert fia, Dorian, aki az örököse lehetett volna. Dorian, a próféta, Dorian, az Áruló. Dorian itt volt, ebben Garoth biztos volt. Csak Dorian hozhatta ide Curochot, Jorsin Alkestes hatalmas kardját. Valami mágus feltűnik, és megsemmisít vele ötven meistert és három Vürdmeistert, majd eltűnik. Neph várta, hogy Garoth megkérdezze, de Garoth már feladta, hogy megtalálja Curochot. Dorian nem volt bolond. Nem hozta

volna ilyen közel, ha elveszítheti. Hogyan lehet kifogni valakin, aki látja a jövőt?

Az Istenkirály kancsalítva összeroppantott egy újabb fejet. Minden alkalommal vér fröccsent az ő hófehér ruhájára is. Szándékos volt, de ugyanakkor idegesítő is, és semmi megtisztelő nem volt abban, ha az embernek vér fröccsent a szemébe.

– Áldozatotok elfogadtatott. Megtisztultatok. – Az emelvény elején állt, miközben a szakasz elfoglalta a helyét az udvaron. Az egész szemle alatt nem fordult a mögötte ülő cenariai nemesekhez. Most megtette.

A vir életre kelt, amikor megfordult. Fekete indák kapaszkodtak az arcára, nyüzögtek a karjain, a lábain, még a pupilláiban is. Egy pillanatig hagyta, hogy magukba szívják a fényt, így az Istenkirály egy természetellenes, sötét pacának tűnt a délelőtti fényben. Aztán véget vetett neki. Azt akarta, hogy a nemesek lássák.

Nem volt egyetlen szempár sem, amely ne nyílt volna hatalmasra. Nem csak a Garoth örökletes nagyságát hirdető vir nyűgözte le őket. A holttestek is, amelyek képként keretezték őt, mögötte s a két oldalán felhalmozva. A vér és agyvelő szennyezte ruha. A hatalma lenyűgöző volt és szörnyű. Talán, ha túléli, Trudana Jadwin hercegné majd megfesti neki ezt a jelenetet.

Az Istenkirály végignézett a nemeseken, és az emelvényen ülő nemesek figyelték az Istenkirályt. Vajon megszámlolta már bármelyikük, hogy hányan vannak? Tizenhárman ültek ott.

Kinyújtotta a kezében tartott szalmaszálakat a nemesek felé.

– Rajta – mondta. – Khali megtisztít. – Ezúttal nem állt szándékában, hogy hagyja, hogy a sors döntse el, ki hal meg.

Gher parancsnok az Istenkirályra nézett.

– Szentséged, ez valami téve... – elhallgatott. Az Istenkirályok nem szoktak tévedni. Gher arcából kifutott a vér. Kihúzott egy hosszú szalmaszálat. Beletelt néhány pillanatba, mielőtt rájött, hogy nem szabad túl megkönnyebbültnek tűnnie.

A többiek alacsonyabb rangú nemesemberek voltak – azok a férfiak és nők, akik IX. Aleine Gunder kormányát működtették. Nagyon könnyű volt felkavarni őket. A zsarolás annyira egyszerű. De Garoth semmit nem nyert ezeknek a napszámosoknak a lemészárlásával, még ha csalódott is bennük.

Ezzel a verejtékező Trudana Jadwinhoz érkezett. A tizenkettedik volt a sorban, a férje pedig az utolsó.

Garoth megállt. Hagyta, hogy egymásra nézzenek. Tudták, mindenki tudta, aki rájuk pillantott, hogy az egyikük meg fog halni, és hogy ki, az azon múlik, milyen szalmaszálat húz Trudana. A herceg nagyokat nyeldekelt. Garoth így szólt:

– Az itt lévő nemesek között ön, Jadwin herceg, az egyetlen, aki sosem állt az alkalmazásomban. Így nyilvánvalóan soha nem is okozott csalódást nekem. A felesége viszont igen.

– Tessék? – kérdezte a herceg. Trudanára nézett.

– Nem tudta, hogy megcsalta a trónörökössel? Az én parancsomra gyilkolta meg őt – felelte Garoth.

Volt valami csodálatos abban, ahogy ott állt valaminek a közepén, aminek egy nagyon bizalmas pillanatnak kellett volna lennie. A herceg, rettegéstől sápadt arca elszürkült. Nyilvánvalóan még kevésbé volt figyelmes a történetekre, mint a legtöbb felszarvazott férj. Garoth látta, ahogy a megértés lesújtja a szerencsétlent. Minden homályos gyanakvás, amit félresöpört, minden szegényes kifogás, amit hallott, pörölyként zuhant rá.

Trudana úgy tűnt, meghökkent. Az arckifejezése nem azt az önteltséget tükrözte, amire Garoth számított. Azt hitte, majd újjal fog mutogatni a férjére, hogy minden az ő hibája. Ehelyett a pillantása szintiszta bűnösséget tükrözött. Garoth csak találgatni tudott, hogy a herceg tisztességes férj volt, és az asszony tudta ezt. Azért csalta meg, mert így akarta, és most két évtizednyi hazugság omlott össze.

– Trudana – szólalt meg az Istenkirály, mielőtt bármelyikük megmukkanhatott volna –, jól szolgált engem, de jobban is szolgálhatott volna. Íme a jutalma és a büntetése. – Felé nyújtotta a szalmaszálakat. – A rövidebb a bal oldalon van.

A nő Garoth virtól sötét szemébe nézett, aztán a szalmaszálakra, majd a férje szemébe. Halhatatlan pillanat volt. Garoth tudta, hogy a herceg szemében ülő panaszos tekintet élete végéig fogja kísérteni Trudana Jadwint. Az Istenkirálynak kétsége sem volt afelől, hogy a nő mit fog választani, de Trudana nyilvánvalóan képesnek hitte magát az önfeláldozásra.

Magát megacélozva a rövid szalmaszál felé nyúlt, aztán megállt a keze. A férjére pillantott, félrenézett és kihúzta a hosszú szálát.

A herceg felüvöltött. Gyönyörű volt. A hang átszúrta Cenaria nemeseinek szívét. Tökéletesen hordozta az Istenkirály üzenetét: Veled is megtörténhet.

Amikor a nemesek Trudanával együtt, halállal a szívükben körülvették a herceget – mindegyikük átkozottnak érezte magát a részvétel miatt, de azért részt vállaltak benne –, a herceg a feleségéhez fordult.

– Szeretlek, Trudana – mondta. – Mindig szerettelek. – Aztán a fejére borított köpenyével eltűnt a hús tompa puffanásai között.

Az Istenkirály csak mosolyogott.

Miközben Trudana Jadwin a döntésén töprengett, Kylar arra gondolt, hogy ha elfogadta volna Mama K ajánlatát, most lett volna a megfelelő a pillanat lecsapni. Minden szem az emelvényre szegeződött.

Kylar Kirof báró felé fordult, tanulmányozta, milyen az arcára kiült sokk és iszonyat, amikor észrevette, hogy csak öt űr áll a báró mögötti falon. Gyorsan utána számolt: hat, de egyiküknél egy íj volt és egy maroknyi nyílvessző.

Az udvar közepéről éles reccsenés hangzott, és Kylar megpillantotta, ahogy az ideiglenes emelvény hátsó része leszakad és lezuhan. Valami szikrázó színeket köpött az égre. Amikor mindenki odafordult, Kylar elfordult. A szikrabomba egy kis robbanás és hatalmas, fehér fényvillanás kíséretében robbant fel. Civilek és katonák százai kiáltottak fel elvakítva, Kylar látta, hogy a falon álló hatodik katona felajzza az íját. Jonus Severing volt az, ötven gyilkossággal a háta mögött. Egy aranyhegyű íj szállt az Istenkirály felé.

Az Istenkirály keze a szemére borult, de a pajzsok buborékokként bomlottak ki körülötte. A nyíl eltalálta a legszélső pajzsot, beleállt és lángra lobbant, amikor a pajzs szétpattant. Egy újabb nyílvessző kelt útra, és áthatolt a feltört külső pajzson, és eltalálta a belsőt. Szétpattant a következő, majd a következő, ahogy Jonus Severing elképesztő sebességgel lőtt. A Tálentumát használva a levegőben tartotta a tartalék nyílvesszőket, hogy mihelyt ellőtt egyet, a következő máris a keze ügyében legyen. A pajzsok gyorsabban törtek át, mint hogy az Istenkirály helyre tudja állítani azokat.

Az emberek megvakítva sikoltoztak. Az udvaron álló ötven varázsló pajzsokat emelt maga köré, leütve a lábáról mindenkit a közelben.

A mestergyilkos, aki az emelvény alatt rejtőzött, felugrott az Istenkirály gyengébb oldalára. Tétovázott, miközben az utolsó, remegő pajzs is megjelent az Istenkirály testétől néhány ujjnyira, Kylar pedig látta, hogy egyáltalán nem mestergyilkos. Talán tizennégy éves gyerek lehetett, Jonus Severing tanítványa. A fiú annyira összpontosított az Istenkirályra, hogy nem vonult fedezékbe, nem mozgott. Kylar hallotta a közeli számszerű csattanását, és látta, ahogy a fiú lezuhan, amikor az Istenkirály utolsó pajzsa elpattant.

Az emberek a kapuk felé rontottak, a többiekre taposva. Jó néhány a varázslók közül, még mindig megvakítva és pánikban, zöld rakétákat reptetett válogatás nélkül a tömegbe és a katonák közé. Az Istenkirály egyik testőre megpróbálta feldönteni az uralkodót, hogy kilökje a veszély útjából. Az Istenkirály kábaságában félreértette a mozdulatot, és a vir kalapácsként keresztülrepítette az emelvényen álló nemesek között a hatalmas hegylakót.

Kylar körbe fordult, hogy megtalálja, ki ölte meg a mestergyilkos tanítványát. Nem egészen tíz lépésnyire Hu Gibbet állt, a mészáros, aki kivégezte Logan Gyre egész családját, a város legjobb mestergyilkosa most, hogy Durzo Blint meghalt.

Jonus Severing már menekült, egy pillanatig sem bosszankodott halott inasa miatt. Hu az útjára engedett egy második nyílvevőzt, és Kylar látta, ahogy az Jonus Severing hátába fúródik. A mestergyilkos arccal előre lebukott a falról, eltűnt szem elől, de Kylarnek nem voltak kétségei afelől, hogy halott.

Hu Gibbet elárulta a Sa'kagét, és most megmentette az Istenkirályt. A ka'kari Kylar kezében volt, mielőtt egyáltalán észrevette volna. *Micsoda, nem ölöm meg Cenaria pusztulásának hozóját, de most megölök egy testőrt?* Természetesen Hu Gibbetet testőrnek nevezni

olyan volt, mint egy medvét prémes állatnak, de a lényeg ugyanaz. Kylar visszahívta a ka'karit a bőre alá.

Lebukott, hogy Hu ne láthassa az arcát, és Kylar csatlakozott a várkapuk felé kiáramló cenariaiak pánikba esett tömegéhez.

2

AJadwin-birtok túlélte a tüzeket, amelyek a város nagy részét rommá változtatták. Kylar a nagy erőkkkel őrzött első kapuhoz ért, és az örök szó nélkül kinyitották neki a kiskaput. Kylar csak annyi időre állt meg, amíg lehámozta magáról a cserzővarga álcáját, és lesúrolta a testét alkohollal, hogy megszabaduljon a szagtól. Biztos volt abban, hogy a hercegnő előtt érkezett, de a herceg halálhíre gyorsabban terjedt. Az örök fekete szalagot viseltek a karjukra kötve.

– Igaz? – kérdezte egyikük.

Kylar bólintott, és a kúria mögötti kunyhóba ment, ahol Cromwyllék laktak. Elene volt az utolsó árva, akit Cromwyllék befogadtak, és minden testvére más mesterséget tanult, vagy más házaknál szolgált. Csak a nevelőanyja szolgált Jadwinéknál. A puccs óta Kylar, Elene és Uly itt laktak. Mivel Kylar rejtkehelyei elérhetetlenek voltak, ez volt az egyetlen lehetőségük. Kylart halottnak hitték, így nem akart egyik Sa'kagé rejtkehelyen se maradni, ahol felismerhetik. Mindenesetre minden rejtkehely zsúfolásig megtelt. Senki sem akart az utcán lenni a khalidoriak kóborló bandái között.

A kunyhóban senki sem volt, így Kylar a kúria konyhájába ment. A tizenegy éves Uly egy sámlin állt egy kád szappanos víz fölé hajolva, és edényeket súrolt. Kylar berohant és a hóna alá kapta a kislányt, megforgatta, miközben amaz visított, aztán visszatette a sámlira. Ádázul ránézett:

– Vigyáztál Elene-re, ahogy mondtam? – kérdezte a kislányt.

Uly felsóhajtott.

– Próbáltam, de szerintem reménytelen eset.

Kylar felnevetett, és a lány is kacagott. Ulyt szolgálók nevelték fel Cenaria várában, úgy tudták, a kislány védelmében, hogy árva. Az igazság az volt, hogy Mama K és Durzo Blint lánya volt. Durzo csak élete utolsó napjaiban szerzett tudomást róla, és Kylar megígérte neki, hogy gondoskodik a kislányról. A kezdeti félszeg magyarázkodás után, hogy nem ő az apja, a dolgok jobban mentek, mint Kylar várta volna.

– Reménytelen? Majd én megmutatom neked, mi a reménytelen – hallottak egy hangot. Elene egy nagy üstöt cipelt, amelynek oldalára rásült a tegnapi ragu, és letette Uly edénykupaca mellé.

Uly felnagyott, Elene pedig komiszul kuncogott. Kylar elámult, hogy csupán egy hét alatt mennyire megváltozott, vagy talán az változott, ahogy ő látta a lányt. Elene arcán még ott voltak a vastag sebhelyek, amelyeket Patkány hagyott rajta gyerekkorában: egy X a telt ajkain, egy az orcáján, és egy félhold alakú vágás a szemöldökétől a szája sarkáig. De Kylar alig vette észre őket. Most ragyogó bőrt látott, intelligenciától és boldogságtól csillogó szemeket, és féloldalas vigyort, ezúttal nem a sebhely, hanem a szándékos csínytevés miatt. És hogy egy nő ilyen jól nézzen ki egy szerény gyapjúruhában és kötényben, a világ egyik nagy rejtélye volt.

Elene leakasztott egy kötényt az egyik fogasról, és villogó ragadozópillantással nézett Kylarre.

– Jaj ne! Ne én! – mondta ő.

A lány a nyakába kanyarította a kötényt, és lassan, csábítóan közelebb vonta magához. A fiú ajkait nézte, amaz pedig nem tehetett róla, de a lányét bámulta, miközben a lány megnyalta a száját.

– Azt hiszem – mondta halkán, és végigsimított a kezével Kylar oldalán –, hogy...

Uly hangosan köhintett, de egyikük sem vett tudomást róla.

Elene magához húzta, tenyerével a derekán, felé nyújtotta a száját, édes illata megtöltötte Kylar orrát.

– ...hogymint így sokkal jobb. – Megrántotta a kötény csomóját a háta mögött, hirtelen elengedte a fiút, és ellépett tőle. – Most már segíthetsz. A krumplit vagy a hagymát szeretnéd felvágni? – Ulyval nevettek a felháborodott arckifejezésén.

Kylar előre szökkent, Elene próbálta elkerülni, de a fiú a Tálentumát használta, hogy megragadja. Az elmúlt héten gyakorolta, és bár egyelőre csak egy lépéssel tudta meghosszabbítani a saját karját, ezúttal ez elegendő volt. Magához húzta Elene-t és megcsókolta. A lány alig tett úgy, hogy küzd ellene, mielőtt ugyanolyan hevesen visszacsókolta. Egy pillanatig a világ Elene puha ajkaira szűkült, és a szorosan hozzá simuló testére.

Valahol Uly hangosan öklendezni kezdett. Kylar kinyúlt, és az undorhangok irányába fröcskölte a mosogatóvizet. Az öklendezést azonnal felváltotta a vinnyogás. Elene kibontakozott az ölelésből, és a száját eltakarva próbált nem nevetni.

Kylarnek sikerült teljesen eláztatnia Uly arcát. A kislány felemelte a kezét és visszafröcskölt, Kylar pedig hagyta, hogy eltalálja. Megdörzsölte a lány haját, úgy, amiről tudta, hogy nem szereti, és azt mondta:

– Jól van, te szemtelen vakarcs, megérdemeltem. Fegyverszünet. Hol van az a krumpli?

Könnyedén belesimultak a konyhai munka egyszerű rutinjába. Elene megkérdezte a fiút, hogy mit látott és tudott meg, és bár Kylar azonnal körülnézett hallgatózók után, mindent elmondott a báróról és arról, ahogy gyámoltalanul figyelte a merényletkísérletet. Az ilyen beszélgetés talán a legunalmasabb dolog volt, amit egy pár csinálhat, de Kylar örök életére megtagadta a mindennapi szerelem unalmas luxusát. Hogy megoszthatja, egyszerűen elmondhatja az igazat valakinek, akit szeret, mérhetetlenül fontos volt. Egy mestergyilkosnak – tanította Durzo Kylarnek – tudnia kell hátat fordítani bárminek, azonnal. Egy mestergyilkos mindig egyedül van.

Így ez a pillanat, ez az egyszerű együttlét volt az, amiért Kylar leszámolt az árnyak útjával. Az életének több mint a felét fáradhatatlan edzéssel töltötte, hogy tökéletes gyilkos váljon belőle. Nem akart ölni többé.

– Kellett nekik egy harmadik ember a munkához – mondta. – Figyelőnek és tartalék késesnek. Meg tudtuk volna csinálni. Nagyon jó volt az időzítésük. Egy másodperc, és sikerült volna kettővel is. Ha ott lettem volna, Hu Gibbet és az Istenkirály is halott lenne. Lenne ötvenezer gunderünk. – Elhallgatott egy sötét gondolat erejéig. – „Gunder”. Gondolom, nem fogják így nevezni, most, hogy az egész Gunder-ház kihalt. – Felsóhajtott.

– Tudni akarod, hogy helyesen cselekedtél-e – szólt Elene.

– Igen.

– Kylar, mindig lesznek olyan rossz emberek, akikről azt gondoljuk, megérdemlik a halált. A palotában, amikor Roth... bántott téged, ilyen közel voltam ahhoz, hogy megpróbáljam megölni őt. Ha egy kicsit tovább tartott volna... nem tudom. Amit tudok, az, amit

te mondtál arról, hogy mit tett a gyilkolás a lelkeddel. Nem számít, milyen jónak tűnik, amit a világgal tesz, téged elpusztít. Azt nem bírom végignézni, Kylar. Nem fogom. Túlságosan törődök veled.

Ez volt Elene egyetlen feltétele, hogy elhagyja a várost Kylarrel: hogy felhagy a gyilkolással és az erőszakkal. Kylar még mindig nagyon zavarodott volt. Nem tudta, hogy Elene útja helyes-e, de ahhoz eleget látott, hogy tudja, Durzóé és Mama K-é nem az.

– Tényleg hiszel abban, hogy az erőszak erőszakot szül? Hogy kevesebb ártatlan ember fog meghalni a végén, ha felhagyok az öldökléssel?

– Tényleg hiszem – felelte Elene.

– Rendben van – mondta Kylar. – Akkor van egy munka, amit ma éjjel el kell végeznem. Reggel pedig elmehetünk.

3

A Pokol Segglyuka nem királynak való hely volt. Helyénvaló módon a Lyuk volt a cenariaiak által Bendőnek nevezett tömlöc legmélyebb bugyra. A Bendő bejárata egy démonpofa volt, amelyet csorba lávakőből faragtak ki. A foglyok egyenesen a kitátott szájába masíroztak, le egy rámpán, amely gyakran síkos volt a félelemtől elgyengült húgyhólyagok folytán. Maga a Lyuk nélkülözte a kőfaragó művészetét, mert a szűk helyek, a sötétség, a magasságok, a mélyből felszálló szél kísérteties süvöltése, és a tudat, hogy minden fogoly, akikkel megosztod a Lyukat, méltatlannak ítéltetett a tiszta halálra, maga is félelmet keltett. A Lyukban könnyörtelenül meleg volt. Kénkőtől és az emberi szenny három fajtájától bűzlött: ürüléktől, holtaktól és mosdatlan testektől. Csak egyetlen fáklya égett, messze a fejek fölött, a rács másik oldalán, amely elválasztotta az emberi állatokat a Bendő többi foglyától.

Tizenegy férfi és egy nő osztozott a Lyukon Logan Gyre-rel. Gyűlölték a kése miatt, az erős testéért és a kulturált kiejtéséért. Valamiképpen ebben a szörnyszülőttek és perverzek kis állatkertjében is más volt: elszigetelt.

Logan háttal a falnak ült. Csak egy fal volt, mivel a Lyuk kerek volt. A közepén egy öt lépés széles lyuk nyílt a mélységbe. A szakadék oldalai tökéletesen függőlegesek voltak, tökéletesen sima lávaköböl faragták. Nem sejtették, milyen mély. Amikor a foglyok a hulladékot a lyukba rugdalták, nem hallottak hangot. Az egyetlen, amely a Lyukból kiszökött, a kénköves pokol mély bűze volt, és a szüntelen vinnyogás, amely a szélről vagy a megkínzott holt lelkektől származott, vagy bármi is keltette az őrző hangot.

Logan eleinte azon gondolkodott, miért üritkeznek a társai a fal mellett, és csak később – ha egyáltalán – rúgják le a fekáliát a lyukba. Amikor először nagydolga akadt, megtudta: örülnék kell lenni, hogy a Lyuk közelében leguggolj. Semmit nem tehetél odalent, ami sebezhetővé tett. Amikor az egyik elítéltnak el kellett mennie egy másik mellett, gyorsan és gyanakvóan csoszogott, vicsorogva és sziszegve, folyamatosan átkozódva, hogy a szavak jelentése elveszett. Legegyszerűbb módja az ölésnek az volt, ha egy másik foglyot a Lyukba löktek.

A legrosszabb az volt, hogy a Lyuk körüli perem mindössze három lépés széles volt és a Lyuk felé lejtett. Ez a perem volt a Lyuklakók világa. Ez volt a halálba vezető keskeny, csúszós lejtő. Logan nem aludt a puccs óta eltelt hét napban. Hunyorgott. Hét nap. Kezdett gyengülni. Még Fin is, aki a hús nagy részét megszerezte, négy napja éhezett.

– Balszerencsét hozol, Tizenhármas – mondta Fin a mélység túloldaláról fixírozva Logant. – Nem adnak enni, amióta itt vagy. – Fin volt az egyetlen, aki Tizenhármasnak szólította. A többiek elfogadták a nevet, amit egy örült pillanatban adott magának: Király.

– Úgy érted, mióta te *megetted* az utolsó őrt? – kérdezte Logan. – Gondolod, hogy talán annak lehet valami köze ehhez?

Erre mindenki kuncogni kezdett, kivéve Csikort, az együgyűt, aki csak üresen mosolygott hegyesre reszelt fogaival. Fin nem szólt semmit, csak tovább rágta és nyújtotta a kötelet a kezében. A férfi már egy egész tekercs kötelet viselt, amely olyan vastag volt, hogy majdnem elfedte a testét, ami olyan inas volt, mint maga a kötél. Fin volt az elítéltek legfélelmetesebbike. Logan nem nevezte volna vezérnek, mert ez arra utalt volna, hogy a foglyoknak van társadalmi berendezkedésük. A férfiak olyanok voltak, akár az állatok: bozontosak, a bőrük olyan mocskos volt, hogy Logan nem tudott rájönni, milyen bőrszínűek voltak a bebörtönzésük előtt, a tekintetük vad volt, a fülük a legkisebb zajra is azonnal reagált. Mindegyikük éberén aludt. Aznap, amikor megérkezett, *megettek* két férfit.

Megérkeztem? Leugrottam. Szép, tiszta halálom lehetett volna. Most örökre itt maradok, vagy legalábbis amíg meg nem esznek. Az istenekre, ezek meg fognak enni!

A Lyuk másik oldalán mozgás vonta el a figyelmét növekvő izonyatáról és kétségbeeséséről. Lilly volt az. Egyedül ő nem simult a falhoz. Nem figyelt a lyukra, nem félt. Egy férfi felé nyúlt, és megragadta a ruháját.

– Most ne, Jake – mondta a félszemű férfinak.

Jake egy pillanatig még tartotta, de amikor a nő felhúzta az egyik szemöldökét, amaz leengedte a kezét és káromkodott. Lilly leült Logan mellé. Egyszerű nő volt, a kora meghatározhatatlan. Ötven éves is lehetett, de Logan úgy gondolta, közelebb lehet a húszhoz: a legtöbb foga még megvolt.

Nem beszélt sokat. Aztán, amikor az érdeklődés, ami miatt megmozdult, alább hagyott, szórakozottan megvakarta az ágyékát, és megkérdezte:

– Mit fogsz csinálni? – A hangja fiatal volt.

– Kijutok innen, és visszaveszem az országomat – felelte Logan.

– Ragaszkodsz ehhez a Király szarságához – mondta a nő. – Azt hiszik, őrült vagy. Látom, hogy úgy nézel körbe, mint egy eltévedt kisfiú. Állatok közt élsz. Ha élni akarsz, légy szörnyeteg! Ha ragaszkodni akarsz valamihez, temesd el mélyen! Aztán csináld, amit kell! – A nő megveregette Logan térdét, és Jake-hez ment.

Jake pillanatokon belül a nő hasán vonaglott. Az állatokat nem érdekelte. Még csak oda sem néztek.

Az őrület kezdte elragadni. Dorian csak ösztönösen tudott a nyeregben maradni. A külvilág távolinak tűnt, lényegtelennek, ködösnek, miközben a látomások közelieknek, élettelieknek, élénkeknek. A játékok elkezdődött, a figurák mozgásban voltak, és Dorian látása olyan kiterjedt volt, mint még soha. Az Éjanggal Caernarvonba menekül, és az ereje növekszik, de nem használja.

Mit művelsz, kölyök? Dorian megragadta azt az élvonalat, és követte visszafelé. Egyszer beszélt Kylarrel, és megjósolta a halálát. Most tudta, miért nem látta azt is előre, hogy ez az Éjanggal meghal, és mégsem hal meg. Durzo összezavarta. Dorian látta, ahogy Durzo élete más életekkel metszi egymást. Látta, de nem értette.

Kísértésbe esett, hogy az elsőig kövesse Durzo életeit, addig, amikor Durzo megkapta a ka'karit, amit most Kylar hordozott. Kísértésbe esett, hogy lássa, megtalálja-e Ezra, az Őrület életét – egy ilyen élet egészen biztosan olyan ragyogó, hogy el sem téveszthetné. Talán követhetné Ezrát, megtudná, amit Ezra tudott, megtudná, hogyan tanulta meg. Ezra alkotta a ka'karit hét évszázaddal ezelőtt, és a ka'kari halhatatlanná tette Kylart. Csak három lépés volt a történelem legtiszteltebb és legtöbbet szidott mágusáig. Három lépés!

Hogy megtalálja egy ilyen híres embert, aki már régóta halott. Kísértés volt, de időbe telt volna. Talán hónapokba. De jaj, azok a dolgok, amelyeket megtudhatna!

Azok a dolgok, amelyeket kideríthetnék a múltból, miközben a jelen széthullik. Koncentrálj, Dorian! Koncentrálj!

Visszafelé kapaszkodva Kylar életén, Dorian a Telepen töltött fiatalságáig követte: a barátságig Elene-nel és Jarllal, Jarl megerősösköléséig, Elene megcsónkításáig. Kylar első gyilkosságáig tizenegy éves korában, az inasévekig Durzóval, Mama K utasításaiig. Drake gróf csökkenő befolyásáig, Kylar és Logan barátságáig, az új találkozásig Elene-nel, a ka'kari ellopásáig, a puccsig a kastélyban, a mesztere megöléséig, Roth Ursuul megtalálásáig – a kisöcsém, gondolta Dorian, és épp olyan szörnyeteg, mint én voltam egyszer.

Koncentrálj, Dorian! Úgy gondolta, hallott valamit, egy kiáltást, valami mozgást az anyagi világban, de nem hagyhatta, hogy megint elvonják a figyelmét. Csak most kezdett elindulni valamerre. Ott! Figyelte, ahogy Kylar az igazság érdekében megmérgezte Mama K-t, aztán átadta neki az ellenszert az irgalom nevében.

Tudhatta, egy ember hogyan dönt, de anélkül, hogy tudta volna, miért, Dorian képtelen volt kitalálni, merre fordul Kylar a jövőben. Kylar máris kevésbé nyilvánvaló utakat választott, lehetetlen utakat. Amikor a szeretője vagy a mentora életét kellett elvennie, úgy döntött, a sajátját adja. A bikának mindkét szarvát felajánlották, és Kylar átugrott a bika feje fölé. Ez volt az a Kylar, aki számított. Abban a pillanatban Dorian látta Kylar lecsupaszított lelkét. *Most megvagy, Kylar! Most már ismerlek.*

Hirtelen fájdalom támadt Dorian karjában, de most, hogy szilárdan fogta Kylar életét, nem engedte el. Kylar eggyé akarta olvasztani az utca kegyetlen valóságát azzal a jámborsággal, amellyel Drake

gróf fertőzte meg. Megfertőzte? A kifejezés Kylartól származott. Így, ahogy Durzo is, néha gyengeségnek látta a könyörületességet.

Átkozottul bonyolult leszel, nem igaz? Dorian nevetett, ahogy figyelte Kylart Caernarvon hozzá nem értő Sa'kagéjával üzletelni, nézte, ahogy gyógyfüveket szed, ahogy adót fizet, ahogy Elene-nel veszekszik, ahogy próbál normális emberi lény lenni. De nem ment jól neki, a nyomás egyre nőtt. Kylar előveszi a mestergyilkos álcaruháját, és kilép a háztetőkre – *mókás, az eddigi döntéseitől függetlenül teszi* –, aztán egyik éjjel kopognak az ajtón, és Jarl tűnik fel, és újabb keresztre szegezi Kylart, a szeretett nő, a gyűlölt élet, a szeretett barát és az élet között, amelyet gyűlölnie kellene, meg egy kötelesség és még egy, majd a dicsőség és az árulás között. Kylar Árnyék az Alkonyban, egy növekvő kolosszus, amelynek egyik lába a napfényben, a másik az éjszakában áll, de az árnyék egy tiszavirág életű bestia, és az alkony éjszakába mélyülhet, vagy nappallá világosodhat. Kylar ajtót nyit Jarlnak, jövők morzsolódnak össze...

– Az iskoláját, Dorian! – pofozta meg Feir. Dorian hirtelen rájött, hogy Feir többször is megtette már, mert az állkapcsa mindkét oldalon lüktetett. Valami komoly baj lehetett a bal karjával. Oda-néz, a fejében zűrzavar, próbálja megtalálni az idő helyes folyását.

Egy nyílvevő állt ki a karjából. Egy fekete, khalidori hegylakó nyílvevője. Mérgezett.

Feir ismét megütötte.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – mondta Dorian a két kezével in-tegetve. Ettől fájdalom robbant a karjába. Felnyögött, és összeszorí-totta a szemét, de visszatért. Ez a józan ész.

– Mi történt? – kérdezte.

– Rablók – felelte Feir.

– Egy csapatnyi idióta, akik próbálnak hazavinni valamit, amivel dicsekedhetnek – mondta Solon. Valamit, ami természetesen lehetett volna Solon, Feir vagy Dorian füle. Az egyik hullán már lógott két fül egy nyakláncon. Frissnek tűntek.

– Mind meghaltak? – kérdezte Dorian. Ideje volt kezdeni valamit azzal a nyílvevesszővel.

Solon boldogtalanul bólintott, Dorian pedig elolvasta a táboruk körüli rövid csata történetét. A támadás akkor jött, amikor Feir és Dorian tábort ütöttek. A Nap lebukott a Faltier-hegység egy szorosába, a rablóbanda pedig a hegyről jött, gondolva, hogy a Nap majd elvakítja őket. Két íjász próbálta fedezni a barátaik közeledését, de a célpont egy meredek lejtőn volt lefelé, így az első nyilaik célt tévesztettek.

Ez után a végkifejlet eldőlt. Solon nagyon jó kardforgató volt, Feir pedig – a hegymagas, rettenetesen erős és gyors Feir – másodvonalbéli Kardmester volt. Solon hagyta, hogy Feir foglalkozzon a kardforgatókkal. Túl későn érkezett, hogy Doriant megmentse a nyílvevesszőtől, de a mágiája megölte mindkét íjászt. Az egész dolog valószínűleg kevesebb, mint két percig tartott.

– Az a kár, hogy a Churaq-klánból valók – mondta Solon, megbököve az egyik feketével tetovált ifjút. – Boldogan leölték a Hraag-klánbéli fattyúkat, akik a khalidori karavánt őrizték, amit követünk.

– Azt hittem, a Sikoltó Szelek bevehetetlen – szólt Feir. – Hogyan kerültek a rablók a határnak erre az oldalára?

Solon megrázta a fejét. Ez Dorian figyelmét a hajára terelte, amely teljesen fekete volt, kivéve a tövénél. Mióta Solon Curochot használva megölt ötven meistert – és kis híján magával is végzett a hatalmas mennyiségű mágiával, amelyet felhasznált hozzá –,

a haja fehéren nőtt. Nem öregemberesen mákos volt, hanem hófehér, amely éles ellentétben állt az élete teljében lévő, jóképű férfi arcával, kreol sethi bőrével és a katonaélettől éles vonásaival. Solon arról panaszkodott, hogy a látása is vad színekben vagy fekete-fehérben működik, mióta Curochot használta, de ez megszűnni látszott.

– Bevehetetlen, igen – felelte Solon. – Egy hadsereg számára áthágathatatlan, igen. De ilyen késő nyáron ezek a fiatal férfiak meg tudják mászni a hegyeket. Sokuk meghal a mászás során vagy a viharokban, amelyek a semmiből támadva lemossák őket a sziklákról, de ha szerencsések és erősek, semmi sem állítja meg őket. Megvagy már azzal a nyílvevesszővel, Dorian?

Bár mindhárman mágusok voltak, kizárt dolog volt, hogy segítsenek neki, ebben nem. Dorian Hoth'salar volt, Gyógyító Testvér. A reményei, hogy meggyógyítja a saját növekvő tébolyát, a gyógyítók legmagasabb rangjára emelte.

A nyílhegy körül hirtelen víz áztatta el Dorian karját.

– Ez mi volt? – kérdezte Feir elzöldült arccal.

– Minden nedvesség a vérből, ami már mérgezett. Az egésznek hozzá kellene tapadnia a nyílhoz, amikor kihúzod – felelte Dorian.

– Én? – kérdezte Feir, és finnyás arckifejezése teljesen ellentétes volt hatalmas testével.

– Nevetséges vagy – mondta Solon. Odanyúlt és kitépte a nyilat. A vessző szakállá ellapult, így nem tépte fel a húst kifelé menet, de a nyelét fekete vér fedte, és a méreg kristályos szerkezetbe tömörült rajta. Ettől a nyíl az eredeti szélességének háromszorosára nőtt.

Még Dorian is nagyokat lélegzett, mágiaáramlatok kezdtek apró szentjánosbogarakként táncolni a levegőben, mintha száz pók szőne ragyogó hálót, fényszőnyeget. Ez a rész lenyűgözte a másik két férfit. Elméletileg minden mágus képes meggyógyítani magát, de

valami okból nemcsak hogy nem mindig működik jól, de erősen fájdalmas a nagyobb sebeket meggyógyítani. Mintha a páciensnek éreznie kéne minden fájdalmat, kényelmetlenséget, irritációt és szúrást, amelyet a gyógyuló seb okozna. A női mágusoknak nem voltak ilyen gondjaik. Ők rutinosan gyógyították saját magukat.

– Hihetetlen vagy! – szól Solon. – Ezt hogy csinálod?

– Csak összpontosítás kérdése – felelte Dorian. – Sokat gyakoroltam. – Mosolygott, és megrázta magát, mintha lerázná a fáradtságot, és hirtelen az arca megélénkült, aztán teljesen jelen volt a többiekkel, ami egyre ritkábban fordult elő.

Solon gyászosan nézett. Dorian őrülete visszafordíthatatlan. Addig fog növekedni a téboly, míg a férfiből nem lesz gügyögő idióta, aki a szabad ég alatt vagy a pajtában alszik. Teljesen semmibe fogják venni, és összesen egy-két tiszta pillanata lesz évente. Néha azok a pillanatok akkor következnek majd be, amikor senki sincs a közelében, akinek elmondhatná, mit tudott meg.

– Hagyd abba! – mondta Dorian Solonnak. – Csak egy kinyilatkoztatás volt. – Egy kis önelégült mosollyal mondta ezt, hogy tudják, tényleg kinyilatkoztatás volt. – Rossz felé megyünk. Legalábbis te – mondta Feirre mutatva. – Neked követned kell Curochot délre, Ceurába.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Feir. – Azt hittem, *mindannyian* a kardot követjük. Mindegy, melletted a helyem.

– Solon, nekünk északra kell mennünk a Sikoltó Szelekbe – mondta Dorian.

– Várj! – szól Feir.

De Dorian pillantása ismét üvegessé vált. Elment.

– Csodás – mondta Feir. – Egyszerűen csodás! Esküszöm, hogy direkt csinálja.

4

Elmúlt éjfél, amikor Jarl csatlakozott hozzájuk Cromwyllék kis kunyhójában. Több mint egy órát késett. Elene mostohaanyja a közös hálósobában aludt, így Kylar, Elene és Uly mindannyian az első szobában ültek. Uly elaludt Kylarnak dőlve, de amikor Jarl belépett, azonnal rémülten felriadt.

Mibe rángattam bele ezt a kicsi lányt? – gondolta Kylar. De csak magához szorította, és amikor összeszedte magát, szégyenkezve lehiggadt.

– Bocsánat – mondta Jarl. – A katonák megbüntetik a Telepet a merényletkísérletért. Vissza akartam menni, hogy ellenőrizzek néhány dolgot, de lezárták a hidakat. Ma semennyi kenőpénz nem elég. – Kylar tudta, hogy Jarl azért kerüli a részleteket, mert Uly is a szobában van, de belegondolva, hogy a Telepen milyen rossz volt a helyzet a merényletkísérlet előtt, Kylar alig tudta elképzelni, hogy ma éjjel milyenek lehetnek.

Kylar azon gondolkodott, hogy mennyivel lenne rosszabb a helyzet, ha az Istenkirályt valóban megölik. Az erőszak valóban erőszakot szül.

– Ez azt jelenti, hogy a munkát lefűjták? – kérdezte, hogy Elene és Uly ne kérdezzenek többet a Telepről.

– Még él – felelte Jarl. Átadott egy erszényt Elene-nek. Gyanúsán könnyűnek látszott. – Vettem a bátorságot, hogy előre lefizessem a kapuőröket. Az ár máris felszökött, és garantálom, hogy holnapra még magasabb lesz. Van listád arról, hogy mikor dolgoznak azok az örök, akiket már lefizettünk? – Jarl kinyitott egy csomagot, és kivett egy krémszínű inget, nadrágot és egy pár hosszú szárú, fekete csizmát.

– Megjegyeztem – mondta Kylar.

– Nézd – szölt Elene –, tudom, hogy Kylar szokott ott is dolgozni, ahol nem tudja, miért csinálja, amit csinál, de nekem muszáj megértenem ezt. Miért fizet valaki ötszáz gundert azért, hogy Kylar úgy tegyen, mintha meghalt volna? Ez egy vagyon!

– Egy khalidori hercegnek nem. Ez a legjobb, amit össze tudtam hozni – felelte Jarl. – A hercegek Khalidorban nem olyanok, mint a mi hercegeink, mert a khalidori nemesség mindig a mesterek felett áll. De a mestereknek még szükségük van emberekre, hogy irányítsák a parasztokat és így tovább, tehát Vargun herceg gazdag, de minden hatalommorzsáért meg kell dolgoznia, amiye van. Abban a reményben jött Cenariába, hogy gyarapodni fog, de a pozíció, amiről azt hitte, megkapja – Cenaria királyi őrségének vezetése – Hurin Gher hadnagyé lett, aki most Gher parancsnok.

– Bosszúból, amiért a cenariai nemeseket csapdába vezette a puccs alatt, az áruló – mondta Kylar.

– Pontosan. Gher parancsnok heti egy reggelen a kikötőbe megy a legmegbízhatóbb emberei közül néhányval, hogy felvegye a Sa'kagé kenőpénzét, és úgy tegyen, mintha járőröznének. Ma reggel

azt akarja látni, hogy a riválisa, Vargun herceg gyilkosságot követ el egy kisebb cenariai nemes, Kirof báró ellen. Gher parancsnok boldogan letartóztatja majd a herceget. Néhány napon vagy héten belül a „halott” Kirof báró feltűnik. Gher parancsnok kegyvesztett lesz, amiért ok nélkül letartóztatott egy herceget, és nagy valószínűség szerint Vargun herceg kapja meg a munkáját. Számos dolog süllhet el balul, és ez az, ami miatt Kylar csak ötszáz gundert kap.

– Borzasztóan bonyolultnak hangzik – szólta Elene.

– Bízz bennem! – felelte Jarl. – Ha khalidori politikáról van szó, ez egyszerű.

– Hogyan fordítja ezt a Sa’kagé a saját javára? – kérdezte Kylar.

Jarl vigyorgott.

– Megpróbáltunk fogást találni Kirof bárón, de látható, hogy a herceg nem túl ostoba. Kirof már el is ment.

– A Sa’kagé elrabolta volna Kirof bárót? Miért? – kérdezte Elene. Kylar felelt:

– Ha a Sa’kagé elkapta Kirofot, meg tudják zsarolni Gher parancsnokot. Gher parancsnok tudni fogja, hogy mihelyt Kirof előkerül, neki befellegzett, így a Sa’kagé tulajdona lesz.

– Tudjátok, néha próbálom elképzelni, milyen lenne ez a város a Sa’kagé nélkül, és nem megy – mondta Elene. – Ki akarok jutni innen, Kylar. Veled mehetek ma éjjel?

– Nincs elég hely egy felnőttnek – felelte Jarl a fiú helyett. – Amúgy is visszaérnek hajnalra. Uly? Kylar? Felkészültetek?

Kylar bólintott, és Uly komoly képpel utánozta.

Két órával később a kikötőben voltak, készen arra, hogy szétváljanak. Uly egy uszadékfának álcázott tutajon rejtőzve marad a híd alatt. Amikor Kylar a vízbe esik, kinyújt majd neki egy rudat, hogy észrevétlen merülhessen a felszínre. Alig lesz elég hely a kis tutajon

Ulynak guggolva, és Kylar fejének, hogy felmerülhessen. Miután a felszínre bukkan, az „uszadékfa” végül néhány száz lépésnyit sodródik az árral egy másik dokkba, ahol kijöhetnek a vízből.

– Mi van, ha minden rosszul megy? Úgy értem, hogy tényleg rosszul? – kérdezte Uly. Az éjszakai hideg pirosra csípte Uly orcáit. Ettől még fiatalabbnak látszott.

– Akkor megmondod Elene-nek, hogy sajnálom – porolta le krémszínű ingének elejét Kylar. Remegett a keze.

– Kylar, én félek.

– Uly – nézett a kislány nagy barna szemébe Kylar. – El akartam mondani neked... vagyis szeretném... – Félrenézett. – Öhm, szeretném, ha nem szólítanál az igazi nevemen, amikor dolgozunk. – Megpaskolta a kislány fejét. Uly utálta ezt. – Hogy nézek ki?

– Épp, mint Kirof báró... ha nagyon hunyorgok. – Ezt a fejpaskolásért kapta, tudta.

– Mondtam már neked, hogy púp vagy a hátamon? – kérdezte Kylar.

A lány csak vigyorgott.

Néhány óra múlva a kikötőben nyüzsögni fognak a dokkmunkások és matrózok, akik a felkelő nap fényében a rakományokat készítik elő. Bár pillanatnyilag a hullámverés hangjától eltekintve csend volt. A dokk éjszakai őrségét lefizették, de a nagyobb veszélyt a khalidori katonák jelentették, akik erre kalandozhattak, vérszomjasan. Hála az égnek, úgy tűnt, a legtöbbjük a Telepen van aznap éjjel.

– Nos hát, odaát találkozunk – mondta Kylar vigyorogva. Nem ez volt a megfelelő mondat. Uly szemét elöntötték a könnyek. – Menj! – mondta kedvesebben. – Rendben leszek. – A lány ment, és amikor biztonságos látótávolságon kívül volt, a fiú arca pislákolni

kezdt. Kylar fiatal, keskeny arcára toka nőtt, vörös szakáll sarjadt khalidori divat szerint, az orra meggömbült és a szemöldökei nagy, széles kefékké változtak. *Most* lett Kirof báró.

Elővett egy kézitükröt és ellenőrizte magát. Összevonta a szemöldökét. Az ál-orr kissé összezsugorodott. Kinyitotta a száját, mosolygott, ráncolta a szemöldökét, kacsintott, hogy lássa, hogy működik az arc. Nem volt jó, de elégnek kellett lennie. Uly segíthetett volna rendesen megcsinálni az arcot, de minél kevesebbet tudott a kis tehetségeiről, annál jobb volt. Kylar elindult lefelé a kikötőben.

– Édes istenek – mondta Tenser Vargun herceg, amikor feltűnt. – Maga az? – A herceg izzadt és sápadt volt, még a dokk végében égő fáklyák fényében is.

– Vargun herceg, megkaptam az üzenetét – mondta Kylar hangosan. Kinyújtotta a kezét és megragadta a herceg csuklóját. Lehalasztotta a hangját. – Minden rendben lesz. Csak csináljon mindent úgy, ahogy terveztük!

– Kirof báró, köszönöm – szólt a herceg kissé drámaian. Ismét lehalkította a hangját. – Szóval maga a játékos.

– Igen. Próbáljunk meg nem kiejteni engem a játékból.

– Eddig még sosem öltem embert.

– Biztosítsuk, hogy ma este ne az első legyen – mondta Kylar. A herceg övébe tűzött drágaköves törre pillantott. A herceg házának családi ékszere volt, és a megmagyarázhatatlan veszteség is része lesz a bizonyítéknak, hogy a herceg ölte meg Kirof bárót. – Ha megteszi ezt, börtönbe kerül, és nem lesz kellemes. Lefújhatjuk. – Kylar hadonászott a kezével, miközben beszélt, ahogy a valódi Kirof báró tette idegességében.

– Nem, nem. – A herceg, mintha saját magát próbálta volna meggyőzni. – Csinált már ilyet azelőtt?

– Hogy tettem-e már úgy, mintha másvalaki lennék? Persze. Tettem-e már úgy, mintha meggyilkolnának? Nem annyira.

– Ne aggódjon! – mondta a herceg – Én... – Tenser pillantása elvillant Kylar mellett, és a hangja elvékonyodott a félelemtől. – Itt vannak!

Kylar hátrahőkölt a hercegtől, mintha megrémült volna.

– Ez fenyegetés? – vakkantotta. Csak elég jó utánzata volt a báró hangjának, de a vér számos színjátszási bakit eltakar.

A herceg megragadta a karját.

– Azt teszi, amit mondok!

– Vagy mi lesz? Az Istenkirály hallani fog erről! – Mostanra határozottan magukra vonták az őrség figyelmét.

– Semmit sem fog mondani!

Kylar egy rántással kiszabadította a karját.

– Ön nem elég okos, hogy elfoglalja a trónt, Vargun herceg! – Gyáva és... – Lehalkította a hangját. – Egy szúrás. A vérpatron épp a szívem fölött van. Minden mást elvégzek. – Gúnyos mosolyba torzította Kirof báró arcát, majd elfordult.

A herceg elkapta Kylar karját és visszarántotta. Egy dühödte mozdulattal Vargun belevágta a törte – nem a vérrel töltött birkahólyagba, hanem Kylar hasába. Szúrt egyszer, kétszer, aztán újra és újra. Kylar hátratántorodva lenézett. Krémszínű ingéből vörös-fekete vér csöpögött. Tenser kezét vér borította, és köpenye kékjét vörös vérfoltok szennyezték.

– Mit művel? – fuldokolta Kylar alig hallva a dokk távoli oldalán felhangzó füttyszót. Kibillent az egyensúlyából, megragadta a korlát végét, hogy állva maradjon.

A patakozán verejtékező Tenser rá sem hederített. Fekete haja vékony tincsekben lógott. A tétovázó, ügyetlen nemesnek, aki alig egy

perce volt, nyoma sem maradt. Kylar hajába markolt. Szerencsés mozdulat volt. Ha egy ujjnyival előbbre markol, tönkretette volna Kylar arcának illúzióját.

Amikor léptek kezdtek dobogni a dokkban, Vargun herceg hagyta, hogy Kylar térdre essen. A fájdalomtól elhomályosuló szemekkel Kylar látta, hogy Gher parancsnok kivont karddal rohan a kikötőben, a sarkában két katonával. Vargun herceg elhúzta a tört Kylar torka előtt. Vér fröcskölt. Aztán, annyi érzélemmel, amennyivel egy favágó belevágja a fejszét a tönkbe a legközelebbi fahasogatásig, Vargun herceg Kylar vállába dőfte a törét.

– Állj! Állj, vagy meghalsz! – üvöltötte Gher parancsnok.

Vargun herceg Kylar vállára tette borjúbőr csizmás lábát, és elmosolyodott. Egy lökéssel lependerítette Kylart a dokkról, bele a folyóba.

A víz olyan hideg volt, hogy Kylar megdermedt – vagy talán a vérvesztéstől. Levegőt vett, mielőtt vizet ért volna, de az egyik tüdeje felmondta a szolgálatot. Pillanatokon belül levegő bugyborékkolt ki a szájából, és – nyugtalanító módon – a torkából.

Aztán jött a gyötrellem, amikor belélegezte a Plith sűrű, mocskos vizét. Gyengén vergődött, de csak egy pillanatig. Aztán nyugalom szállta meg. Sajgó teste csak egy távoli lüktetés volt. Valami megbökte, ő pedig megpróbálta ösztönösen megfogni. Meg kellett volna fognia. Volt valami, amire emlékeznie kellett volna a rúdról.

De hogy a keze egyáltalán megmozdult-e, nem tudta. A világ nem feketedett el, nem borult sötétségbe. A látása kifehéredett, az agya éhezett, miközben vér folyt a nyakából. Ismét megbökte valami. Azt kívánta, bár elmenne. A víz meleg volt, egy tökéletesen békés felhő.

Tenser Vargun herceg letépte a pillantását az éhes folyóról és fel-emelte a kezét. Lassan megfordult, és így szólt:

– Fegyvertelen vagyok. Megadom magam. – Mosolygott, mintha nem tehetne róla. – És jó estét kívánok, *parancsnok!*

Kylar leszámolt orgyilkos életével.

Az Istenkirály hatalomátvétele után a mestere,

Durzo és legjobb barátja, Logan halottak.

Kylar új életet kezd: egy új városban, új barátokkal, új hivatással.

Új életével új titkok kerülnek napvilágra,

és régi ismerősök keresik fel Kylart.

A sok új rejtély közül csak egy, hogy Logan talán életben van.

Kylart fájdalmas választás elé állítják: örökre kilép az árnyak közül, és békében él új családjával, vagy kockára tesz mindent, hogy végrehajtsa egy utolsó, nagy megbízatást?

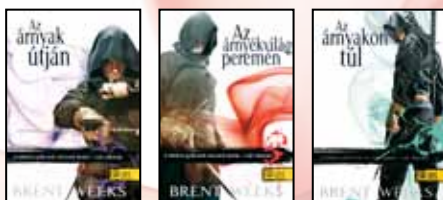
„Kylar ismerte az utcák zenéjét. A hús nyelvét beszélte, amelyet a megfélemlítés húrjain játszottak, félelmet énekelve a férfiak szívébe. Ismerte és szeretete ezt a zenét.

...vezérmotívuma, akármikor játszotta, a szenvedés volt, mert a fájdalmat mindenki megérti. Brutális volt – de nem árnyalatok nélküli.”

„Brent Weeks megmutatta, hogy az első könyve nem csak mázli volt, a srác tényleg ilyen jó!”

– UN: BOUND (BLOGGER)

Felnőtteknek ajánljuk!

4 499 Ft

ISBN 978 963 245 381 1

9 789632 453811

Götét örvény

csak úszóknak

pengeéles